

Predictors of preschoolers' social competence: parental discipline practices

Anne baba disiplin yöntemlerinin okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal yetkinlik düzeyine etkisi¹

Şükran Kılıç²
Hatice Kumandaş³
Esra CalıkVar⁴

Abstract

The aim of this study is to investigate the effect of parental discipline practices on preschoolers' social competence. This study was carried out on parents of preschoolers aged between 4 and 5 years old and 78 mother and 68 father participated to the study from Ankara city center. Social Competence and Behavior Assessment-30 Scale and Parental Discipline Scale was used as data collection tools. Correlational research design used in this study was performed by stepwise multiple regression analysis. The analysis results indicated that laxness and verbosity parental discipline practices predict social competence significantly. According to the results laxness predicts social competence positively and verbosity predicts social competence negatively.

Keywords: Parental discipline practices; social competence; preschool period.

[\(Extended English abstract is at the end of this document\)](#)

Özet

Bu çalışmanın amacı, okul öncesi dönemde anne-baba disiplin uygulamalarının okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal yetkinlik düzeyine etkisini incelemektir. Araştırmaya Ankara il merkezinden 4-5 yaş arası çocukları olan 78 anne ve 68 baba katılmıştır. Veri toplama aracı olarak sosyal yetkinlik-davranış değerlendirme ölçeği ve anne-baba disiplin ölçeği kullanılmıştır. Korelasyonel araştırma deseni kullanılan bu çalışmada, anne ve babaların disiplin uygulamalarının umursamama ve etkisiz sözel tepki boyutlarının çocukların sosyal yetkinlik düzeyinin manidar yordayıcıları olduğu bulunmuştur. Ayrıca sosyal yetkinliği umursamama disiplin uygulamasının olumsuz, etkisiz sözel tepki disiplin uygulamasının ise olumlu şekilde etkilediği bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Anne-baba disiplin uygulaması; sosyal yetkinlik, okul öncesi dönem.

¹ Bu çalışma 4.Uluslararası Okul Öncesi Eğitim Kongresinde sözlü bildiri olarak sunulmuştur.

² Yrd. Doç. Dr., Aksaray University, Eğitim Fakültesi, Okul Öncesi Eğitimi Bölümü, kilic.sukran@gmail.com

³ Yrd. Doç. Dr., Artvin Çoruh Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü, Department of Educational Science, haticekumandas@yahoo.com

⁴ Yrd. Doç. Dr., Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Fakültesi, Sosyal Hizmetler Bölümü, esracalik82@gmail.com

1. Giriş

Aile sistemlerini açıklayan sistem bakış açısına göre, anne-babalığın aile işlevlerinin tümünü ve aile içindeki tüm bireylerin gelişimini etkilediği bilinmektedir (Patterson, Reid ve Dishion, 1992; Shaw ve Bell, 1993). Aile sistem kuramına göre ise, sistem bireylerin oluşturduğu toplamlarından daha büyük bir bütündür; bu şekilde sistemde yer alan her birey veya ilişki tek başına hareket etmemektedir. Sistemin işleyişi ve sistemin üyelerinin davranışları kurallar ve örüntülerden etkilenir. Bu durum özellikle küçük yaşta çocuklar için geçerlidir. Çünkü anne-baba ile olan ilişkinin kalitesi çocukların sosyal ve duygusal gelişimini etkilemektedir (White ve Klein, 2002). Aile işlevlerinin önemli bir parçası olan disiplinin çocuğun psikolojik iyilik hali üzerinde uzun dönemdeki etkisi önemle vurgulanmaktadır (Pritchett, Kemp, Wilson, Minnis, Bryce ve Gillberg, 2011). Smith (2005) ve Kremer (2009) anne-baba ve çocuk ilişkisinde en ideal ve etkili disiplinin anne-baba sıcaklığını ve açık iletişimi içerdiğini bildirmektedir. Diğer yandan anne-babanın kullandığı katı ve sert disiplin yöntemlerinin anne-baba ile çocuğun ilişkisini zayıflatmış ve çocuğun ruh sağlığını olumsuz olarak etkilediğinin altı çizilmektedir (Gershoff, 2002; Smith, 2006). Çoğu zaman "ceza" veya "kontrol" kavramı ile eşleştirilen disiplin kelimesinin anlamının "eğitim" ve "öğretme" olduğu, aynı zamanda yetişkinlerin sözel olan ve sözel olmayan disiplin yöntemlerinin, çocuğun düşüncesini şekillendirmesi, öz-düzenleme becerilerini cesaretlendirmesi, kimlik gelişimini desteklemesi noktalarında olumlu bir etkisinin olduğu vurgulanmaktadır (Canadian Pediatric Society, 2004). Wissow (2002) da disiplinin çocuğa, toplumun uygun davranış ve değerlerini öğretmede rehberlik ettiğini ayrıca kabul gören ve görmeyen davranışların sınırlarını belirlemede, doğru ve yanlış ayırt etmede ve dış dünya ile iletişim kurmada çocuğa yardımcı olacağını ifade etmektedir. Benzer şekilde Smith (2004) de disiplinin çocukların ahlaki, duygusal ve fiziksel gelişiminde bir rehber olduğunu ve yetişkin bireyler olarak sorumluluklarını kendi başına almaya yardımcı olduğunu belirtmektedir.

Çocukların aile üyeleri ve akranlarıyla sosyal ilişki kurma kapasitesi (Sheridan, Knoche, Edwards, Bovaird ve Kupzyk, 2010) veya çocukların sosyal etkileşimlerde zaman içinde farklı durumlarda başkalarıyla olumlu ilişkileri koruyarak kişisel hedeflere ulaşmayı başarabilme yeteneği (Rubin ve Rose-Krasnor, 1992) olarak tanımlanan sosyal yetkinlik, ailenin işlevlerinden ve çocuğun anne-baba tarafından sosyalleştirilmesinden etkilenmektedir (Parke, Burks, Carson, Neville ve Boyum, 1994; Synder, 2002). Sosyal yetkinlik düzeyi yüksek olan çocukların aile ve okul çevresinde uyum gücünü çekmezken, sosyal yetkinliği düşük düzeyde olan veya yeteri kadar gelişmeyen çocukların akademik performanslarının zayıf olduğu, içselleştirilmiş ve dışsallaştırılmış davranış problemleri gösterdikleri ifade edilmektedir (Burt, Obradovic, Long ve Masten, 2008; Parker, Rubin, Erath, Wojslawowicz ve Buskirk, 2006; Webster-Stratton ve Taylor, 2001). Çocukların akran ilişkilerinin başarılı bir şekilde gelişmesi pek çok araştırmacı tarafından sosyal yetkinlik ile ilişkilendirilmektedir (Rose-Krasnor, 1997; Rose-Krasnor, Rubin, Booth ve Coplan, 1996). Çocukların akranlarıyla sağlıklı bir ilişki kurabilmesinin sadece yalnızlığa ve sosyal izolasyona karşı hayat kurtarıcı değil aynı zamanda yetişkinlik döneminde de başarılı bir uyum için gerekli olduğu ifade edilmektedir (Parker, Rubin, Price ve DoRosier, 1995). Akran ilişkilerinin çocuğun sosyal gelişimi için önemli olmasından dolayı, araştırmacılar çocukların bu ilişkilerinin gelişmesi ve korunması için önemli faktörleri keşfetmeye çalışmakta ve bu faktörlerden en önemlisinin anne-babalık davranışları ve anne-baba-çocuk arasındaki etkileşim olduğunu ileri sürmektedir (Gaylord, Kitzmann ve Coleman, 2003; Isley, O'Neil, Clatfelter ve Parke, 1999).

Alan yazınında anne-babaların kullandıkları disiplin yöntemlerinin araştırıldığı çalışmalar incelendiğinde meta analiz yöntemi ile disiplin yöntemleri ve dışsallaştırılmış davranış problemleri (Gershoff, 2002), umursamaz anne-baba disiplin yöntemi ve davranış problemleri (Harvey, Stoessel ve Herbert, 2011) gibi konuların incelendiği görülmektedir. Bununla birlikte uluslararası alan yazınında demografik değişkenler açısından disiplin yöntemlerinin farklılaşması (Tidmarsh, 2000), kültürler arası bakış açısından disiplin yöntemlerinin incelenmesi (Palmerus ve Jutengren, 2004) gibi

farklı başlıkların da ele alındığı anlaşılmaktadır. Türkçe alanyazınında ise anne-baba disiplin yöntemleri ve çocuğun gelişimindeki etkisini araştırmaya odaklanan çalışmaların sayısı artmakla birlikte bu çalışmaların daha çok disiplin ve davranış problemlerine odaklandığı görülmektedir (Arkun, 2011; Bahçivan-Saydam ve Gençöz, 2005; Tahiroğlu, Ay, Bahalı, Avcı, Seydaoğlu ve Uzel, 2009;Tazeoğlu, 2011). Bu çerçevede anne-baba disiplin yöntemlerinin okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal yetkinlik düzeyine etkisinin araştırılmasının alan yazınına yeni bulgular kazandıracığı düşünülmektedir.

2. Araştırmanın Amacı

Erken çocukluk döneminden itibaren anne-baba davranışları kapsamında anne-baba disiplin yöntemlerinin çocukların gelişiminde önemli bir rol oynadığı ve sosyal yetkinliği etkilediği alan yazınındaki başlıca çalışmalarda vurgulanmaktadır (Baumrind, 1971; Putallaz, 1987). Bu bilgiler ışığı altında, çalışmada anne-babaların disiplin yöntemlerinin çocukların sosyal yetkinlik düzeyi üzerindeki etkisi belirlenmek istenmiştir. Bu çalışmaya okul öncesi dönemde çocukların akranlarıyla olan iletişimlerini artmasına rağmen halen önemli bir sosyalleşme figürü olması nedeniyle anneler (Bronson, 2000) ve çocuğun gelişimine katkısı vurgulanan ve özellikle okul öncesi dönemde çocukların bağımsızlaşma, yarışma, rekabet, oyun oynama ve akranlarıyla iletişim konularında etkisi kabul edilen babalar (DeKlyen, Speltz ve Greenberg, 1998) aynı anda dahil edilmiştir.

3. Yöntem

3.1. Araştırmanın Modeli

Araştırmada ilişkisel tarama modellerinden korelasyonel araştırma modeli kullanılmıştır. Korelasyonel araştırma deseni iki ya da daha fazla değişken arasındaki ilişkileri, ilişki türlerini, ilişki türlerinin ne dereceye kadar var olduğunu belirlemek ve neden-sonuç ile ilgili ipuçları elde etmek amacıyla yapılan araştırma desenidir. Korelasyonel araştırma deseninde istenilen verinin toplanması için gerekli olan araçların uygulanması dışında, araştırmacının herhangi bir şekilde yönlendirme ve müdahale yapmamasını gerektirir. Genel olarak araştırmacı, doğal olarak ortaya çıkan olgular arasında var olabilecek ilişkileri bulmak, hiçbir şekilde bu olguları değiştirmeye çalışmadan araştırmayı yürütür (Büyüköztürk, Kılıç Çakmak, Akgün, Karadeniz ve Demirel, 2008).

3.2 Çalışma Grubu

Çalışma Ankara ili, Çankaya ilçesinde bulunan okul öncesi kurumlarında öğrenim gören ve 4-5 yaş arası çocukları olan 78 anne ile 68 baba üzerinde 2015 yılında yürütülmüştür. Çalışma grubunda yer alan anne-babalar orta ve üst sosyoekonomik düzey temsil etmektedir. Katılımcılar amaçsal örnekleme yöntemi kullanılarak ve gönüllülük esasıyla belirlenmiştir.

3.3 Verilerin Toplanması

3.3.1 Veri Toplama Araçları

Anne-baba disiplin ölçeği: Anne-babaların kullandıkları disiplin yöntemleri Arnold, O'leary, Wolff ve Acker (1993) tarafından geliştirilen anne-baba disiplin ölçeği anne-babaların hangi durumlarda hangi disiplin yöntemlerini kullanmaya yatkın olduklarını ortaya koymaktadır (Rhoades ve O'leary, 2007). Kapıcı, Arkun ve Tazeoğlu (2011) tarafından Türkçe'ye uyarlanan "Ana-baba Disiplin Ölçeği" Toplam 26 maddeden oluşan ölçekteki ifadeleri anne, baba veya çocuğa bakım veren kişiler doldurabilmektedir. Bu çalışma kapsamında kullanılan ölçekte, umursamazlık (laxness),

aşırı tepki (over reactivity) ve etkisiz sözel disiplin (verbosity) olmak üzere üç alt boyut bulunmaktadır.

Umursamazlık alt ölçeği izin verici ve tutarsız disiplin yöntemlerini ve bu disiplin yöntemini kullanan anne-babalar izin verici ve tutarsız davranışlarıyla kuralları geçersiz kılan, sınırları belirlemede zorlanan, çocuğun ısrarlı davranışları karşısında zorlanan, çocuğun zorlayıcı davranışları karşısında çabuk taviz veren anne-baba özelliklerini yansıtmaktadır.

Aşırı tepki alt ölçeği anne-babaların duygusal ve katı disiplin yöntemlerini yansıtmaktadır.

Etkisiz sözel disiplin alt ölçeği anne-babaların çocuğa verdikleri sözel tepkilerin uzunluğu veya tekrarıdır. Başa alalım ikinci cümle olarak verelim. Ölçeğin Türkçe uyarlamasında, Cronbach Alfa Güvenirlik Katsayısı 0,92 olarak hesaplanmıştır. Her bir alt boyut için ise hesaplanan güvenirlilik katsayıları umursamama=0,88, aşırı tepki=0,86 ve etkisiz sözel iletişim=0,57'dir. Ölçeğin üç hafta ara ile değerlendirilen test-tekrar test kararlılığı da (n=60) hem tüm ölçek için (r=0,92) hem de üç faktör için oldukça yüksek bulunmuştur (umursamama r=0,87, aşırı tepki r=0,94 ve etkisiz sözel disiplin r=0,89).

Sosyal Yetkinlik ve Davranış Ölçeği: Okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal yetkinliklerini ölçmek için La Freniere ve Dumas (1996) tarafından geliştirilen, Çorapçı, Aksan, Arslan-Yalçın ve Yağmurlu (2010) tarafından Türkçe'ye uyarlanan "Sosyal Yetkinlik Ölçeği ve Davranış Değerlendirme Ölçeği" kullanılmıştır. Anne-baba veya öğretmen tarafından doldurulan ölçek sosyal yetkinlik, kızgınlık-saldırganlık, anksiyete-içedönüklük olmak üzere üç alt ölçekten ve 30 maddeden oluşmaktadır. Bu çalışma kapsamında Ölçeğin çocukların akranlarıyla bir aradayken gösterdikleri işbirliği ve anlaşmazlıklara çözüm yolları aramak gibi olumlu özellikleri ölçen sosyal yetkinlik alt ölçeği kullanılmıştır. Ölçeğin Türkçe uyarlamasında, her bir alt boyutun Cronbach Alfa Güvenirlik Katsayıları sırasıyla 0,88, 0,87 ve 0,84 olarak bulunmuştur.

Aile Bilgi Formu: Anne-babaların eğitim ve mesleğine, ailenin gelir düzeyine ilişkin bilgiler araştırmacılar tarafından geliştirilen aile bilgi formu ile elde edilmiştir.

Araştırmadan elde edilen verilerin çözümlenmesinde aşamalı çoklu regresyon analizi kullanılmıştır.

3.4. Çalışmanın Sınırlılıkları

Bu çalışma Ankara ili Çankaya Bölgesinde yaşayan ve okul öncesi dönemde 4-5 yaşlarında çocukları olan anne babalarla sınırlıdır.

3.5. Araştırma Etiği

Bu çalışmada ölçeği dolduran tüm anne babalardan veli izin formlarını doldurmaları istenmiş ve veli izin formunu doldurup çalışmaya katılmayı kabul eden anne babalara ölçekler dağıtılmıştır.

4. Bulgular

Annelerin disiplin yöntemlerinin çocukların sosyal yetkinlik düzeyi üzerindeki etkisini incelemek amacıyla yapılan regresyon analizi sonuçları tablo 1'de verilmiştir.

Tablo 1. Anne disiplin yöntemlerinin çocukların sosyal yetkinliği üzerindeki etkisi

Değişken	B	Std. Hata	β	t	p
(Sabit)	3.35	0,68	4,95	0,00
Umursamama	-0,03	0,01	-0,36	-3,33	0,00
Aşırı tepki	-0,01	0,01	-0,05	-0,50	0,62
Etkisiz sözel disiplin	0,06	0,02	0,27	2,64	0,01
R= 0,520 R ² = 0,270 F _(3,77) =9,131<0,00					

Analiz sonuçları incelendiğinde annelerin kullandığı umursamama ve etkisiz sözel tepki yöntemlerinin çocukların sosyal yetkinlik düzeyinin manidar yordayıcıları olduğu bulunmuştur (R=0,52, R²=0,27 ve p<0,00). Ayrıca umursamama disiplin yöntemi, sosyal yetkinliği negatif yönde etkilerken, etkisiz sözel tepki yöntemi pozitif yönde etkilemiştir.

Babaların kullandıkları disiplin yöntemlerinin sosyal yetkinlik düzeyi üzerindeki etkisini incelemek amacıyla yapılan regresyon analizi sonuçları tablo 2'de verilmiştir.

Tablo 2. Baba disiplin yöntemlerinin çocukların sosyal yetkinliği üzerindeki etkisi

Değişken	B	Std. Hata	β	t	p
(Sabit)	3,29	0,83	3,99	0,00
Umursamama	-0,05	0,01	-0,48	-4,31	0,00
Aşırı tepki	0,01	0,02	0,04	0,32	0,75
Etkisiz sözel disiplin	0,08	0,03	0,28	2,68	0,01
R= 0,573 R ² = 0,329 F _(3,67) =10,447<0,00					

Babaların umursamama ve etkisiz sözel tepki disiplin yöntemlerine ait sonuçlar incelendiğinde sosyal yetkinlik düzeyinin manidar yordayıcıları olduğu bulunmuştur. (R=0,57, R²=0,33 ve p<.00). Araştırma bulguları umursamama disiplin yönteminin sosyal yetkinliği olumsuz yönde, etkisiz sözel disiplinin ise olumlu yönde etkilediğini ortaya koymaktadır.

5. Tartışma

Baumrind'in (1967) sıcaklık ve kontrol boyutlarını temel alarak kavramsallaştırdığı demokratik, izin verici ve otoriter anne-babalık stilleri çocuk gelişimi ile ilgili pek çok alan üzerinde etkili olmuştur. Arnold ve diğerleri de (1993) anne-baba disiplin ölçeği boyutlarını oluştururken Baumrind'in (1978) izin verici ve otoriter anne-babalık stili ile benzer yanları olduğunu vurgulamıştır. Bu çalışma sonucunda, anne-babaların kullandıkları umursamama disiplin yönteminin çocukların sosyal yetkinliğini olumsuz bir şekilde etkilediğini ortaya koyulmuştur. Bu bulgu, alan yazınında izin verici ve güç odaklı disiplin yöntemi kullanan annelerin çocuklarının akran ilişkilerinde daha çok çatışma yaşadıkları ve akranları tarafından daha az tercih edilmesi yönünde elde edilen sonuçlarla (Dishion, 1990; Hart, Lad ve Burleson, 1990; Hart, DeWolf, Wozniak ve Burts, 1992) benzerlik göstermektedir. Anne-babanın kurallar konusunda ihmalkar, izin verici ve tutarsız davranışlarının çocukların sosyal yetkinliğini olumsuz bir şekilde etkilemesi Baumrind'in (1991) çalışmalarında da vurgulanmaktadır. Her ne kadar çocuğun akranlarıyla ve anne-babasıyla

kurduğu ilişki ve bu ilişkinin kalitesi birbirinden etkileniyor olsa da (Kerns, Contreras ve Neal-Barnett, 2000) akran ilişkilerinin yetişkin çocuk ilişkisinden farklı olarak kendine özgü rolleri ve özellikleri olduğu belirtilmektedir (Chen, Chang, He ve Liu, 2005). Bu doğrultuda akranlarıyla bir aradayken gösterdikleri işbirliği ve anlaşmazlıklara çözüm yolları arama ihtiyacı ve akranlarıyla ve olumlu etkileşim kurabilme kaygısını taşıyan çocukların sahip olacağı sosyal yetkinlik düzeyinin yüksek olması (Rubin, Mills ve Rose-Krasnor, 1996) çocukların gelecekteki yaşamında karşılaşılabilecek psikolojik sorunlar için önleyici bir nitelik taşır (Centre of Excellence for Early Childhood Development, 2009). Saunders, Jacobvitz, Burton ve Hazen (2013), küçük yaş grubundaki çocukların izin verici anne-babalarına düzenledikleri müdahale programıyla anne-babaların izin verici davranışlarında azalma ve çocukların akran ilişkilerindeki sosyal yetkinliklerinde bir artış elde etmişlerdir. Bu çalışmanın bulguları da alan yazından elde edilen bilgileri destekler nitelikte olup umursamama disiplini yönteminin çocukların akranlarıyla bir aradayken gösterdikleri işbirliği ve anlaşmazlıklara çözüm arama gibi olumlu özellikleri temsil eden sosyal yetkinliği olumsuz bir şekilde etkilediğini ortaya koymaktadır.

Arnold ve ark., (1993), umursamama ve aşırı tepki gösterme disiplin yöntemleri ile anne-babalık stilleri arasında benzerlik olduğunu belirtmiş ancak etkisiz sözel disiplin yöntemi ve anne-babalık stilleri arasında bir paralelliğin olmadığını ifade etmiştir. Bunun yanında çocuğun onaylanmayan davranışları karşısında anne-babaların kullandıkları sözel tepkilerinin uzunluğu ve sözel tepkilerin tekrarı etkisiz olsa bile bu disiplin yönteminin temel olarak çocukla konuşmaya dayandığı vurgulanmıştır. Bu bilgiler ışığında bu çalışmada anne-babaların kullandığı etkisiz sözel disiplin yönteminin çocukların sosyal yetkinliğini olumlu olarak etkilemesi çalışmanın çarpıcı bir bulgusu olarak değerlendirilebilir ve etkisiz sözel disiplinin sözel iletişim ile temellendirilmesinden dolayı çocuğun iletişim kurma becerisini artırarak sosyal yetkinliğini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Bu çalışmada kullanılan anne baba disiplin ölçeği alan yazınına kazandırıldığından bu yana çeşitli araştırmalarda (Collet, Gimpel, Greenson ve Gunderson, 2001; Harvey, Danforth, Ulaszek ve Eberhardt, 2001; Irvine, Biglan, Smolkowski, ve Ary, 1999) kullanılsa da farklı kültürlerde ve kültürler arası çalışmalarda çok az kullanılmıştır (Hulei, Zevenbergen ve Jacobs, 2006). Zevenbergen ve Hu (2002), Amerika'da yaşayan Çinli göçmen ailelerle yaptıkları çalışmada Çinli annelerin Amerikalı annelere göre etkisiz sözel disiplini daha fazla kullandığını belirlemiştir. Aynı çalışmada, etkisiz sözel disiplini kullanan annelerin çocukla sözlü iletişim kurmaya önem verdikleri belirtilmiştir. Bu bilgiler doğrultusunda bu çalışmada çocukla konuşmaya, uzun ve tekrarlayan sözel tepkiler vermeye dayanan anne-baba etkisiz sözel disiplin yönteminin çocukların sosyal yetkinliklerini olumlu bir şekilde etkilediği yorumu yapılabilir. Ayrıca Arnold ve ark., (1993) etkisiz sözel disiplin yönteminde çocukla yapılan konuşmanın -etkisiz olsa bile- çocuğa kendine güven becerisini kazandırdığını belirtmiştir. Bu açıdan bu çalışmada etkisiz sözel disiplinin kendine güven duygusu kazandırma ile bağlantılı sosyal yetkinliği olumlu etkilemiş olabileceği düşünülmektedir.

Zevenbergen ve Hu (2002) araştırmalarının izleme aşamasında anne-babalık stratejilerinin ve Çinli annelerin kullandıkları disiplin yönteminin kültürel inanışlardan etkilendiği ve çocuk yetiştirme tutumları ile ilişkili olabileceğini ileri sürmüştür, ayrıca etkisiz sözel disiplinin farklı kültürlerde farklı anlamları olabileceğini belirtmiştir. Bu çerçevede, bu çalışmada anne-babaların etkisiz sözel disiplin yöntemi çocuğun olumlu davranışını harekete geçirmek için cesaretlendirme olarak tanımlanan "proaktif disiplin" yöntemi olarak (Locke ve Prinz, 2002) değerlendirilebilir.

Sosyal öğrenme kuramında, anne-babaların kullandıkları disiplin yöntemlerinin çocukların olumlu sosyal davranışları ile yakından ilişkili olduğu belirtilmektedir (Krevans ve Gibbins, 1996). Bu açıdan okul öncesi dönemde, anne-babaların çocuğunu disipline ederken, yapılan davranışla ilgili akılcı açıklamalar yaparak iletişim kurmasının (Locke ve Prinz, 2002), çocuklara olumlu sosyal davranışların standartlarını öğrettiği, çocuğun davranışlarının başkaları üzerindeki etkisine ilişkin

mesajlar verdiği ve böylece çocuğun gelişimi üzerinde daha etkili olduğu belirtilmektedir (Grusec ve Godnow, 1994; Hart ve ark., 1992). Kremer, Smith, ve Lawrence (2010), yaptıkları bir çalışmada, anne-babaların büyük bir çoğunluğunun okul öncesi dönemdeki çocuklarını disipline ederken genellikle sözel yönerge vermeyi tercih ettiklerini ifade etmişlerdir.

Bu çalışmada anne-babanın kullandığı umursamama disiplin yönteminin çocukların sosyal yetkinliğini olumsuz etkilemesi, etkisiz sözel disiplinin ise sosyal yetkinliği olumlu etkilemesi ve aşırı tepki gösterme ile sosyal yetkinlik arasında herhangi bir sonuç elde edilememiş olması anne-babaların kullandıkları disiplin yöntemlerinin genellikle tüm çocuklar üzerinde aynı sonuçlar vermediği ve tüm kültürlerde normatif olmadığı (Bates ve Pettit, 2007) yönündeki ifadelerle de açıklanabilir. Ayrıca "iyi" ya da "kötü" veya etkili-işlevsel ya da "etkisiz-işlevsel olmayan" olarak adlandırılan disiplin yöntemlerinden daha çok kullanılan disiplin yöntemlerinin çocuğun ve çocuğun davranışının içinde bulunduğu bağlam içerisinde ele alınması gerekliliği de vurgulanmaktadır (Chao, 2001; Darling ve Steinberg, 1993; Grusec, Goodnow ve Kuczynski, 2000). Anne-babanın çocuğun farklı disiplin yöntemlerini nasıl algıladığı ve nasıl tepki verdiğine ilişkin bilgisinin de önemli olduğu vurgulanmaktadır. Çünkü alanyazında anne-babanın bu bilgiye dayanarak çocuğun tepkilerine göre etkili olan yöntemleri bilmesinin altı çizilmektedir (Davidov, Grusec ve Wolfe, 2012).

Sosyo-ekonomik düzey ile ilgili değişkenler gelişimsel psikolojide önemli değişkenler olarak (Duncan ve Magnuson, 2003) kabul edilmektedir. Nacak, Yağmurlu, Dürgel ve Van de Vijver (2011) metropol ve büyük şehirlerdeki üst sosyoekonomik düzeydeki anne ve babaların daha çok izin verici ebeveynliği sergilediğini belirtmiştir. Bu çalışmaya katılan anne ve babaların orta ve üst sosyoekonomik düzeyi temsil etmesinden dolayı izin verici anne-babalık stilini yansıtan umursamama disiplin yönteminin çocuklardaki sosyal yetkinliği yordadığı söylenebilir. Ayrıca yapılan araştırmalar (Göregenli, 1997; Sunar ve Fişek, 2005) şehir ve kırsaldaki anne-babaların anne-babalık bilişlerinin sosyo-ekonomik düzeye göre değişmekte olduğunu ileri sürmektedir. Bu çerçevede orta ve yüksek sosyo-ekonomik düzeydeki anne-babaların etkisiz sözel disiplin yönteminin farklı anlamları olabilir.

6. Sonuç ve Öneriler

Bu çalışmanın sonuçları anne baba disiplin yöntemlerinin okul öncesi dönemde çocukların sosyal yetkinlik düzeyine olan etkisinin incelenmesi açısından alan yazına yeni bulgular sunmuştur. Disiplin yöntemleri ve çocukların duygusal ve sosyal yetkinlikleri ile ilgili yapılacak ileriki çalışmalarda disiplinin doğası, anne-babanın kişilik ve sosyal özellikleri (depresif kişilik özelliği, anne-babanın arkadaş ilişkilerinden keyif alması ve mutlu olması), çocuğun kişilik özellikleri (örn. duyguyu anlayabilmesi ve ifade edebilmesi), anne-babanın disipline ilişkin inanışları gibi anne-babanın disiplin yöntemlerini etkileyen pek çok olası faktörün (Davidov, Grusec ve Wolfe, 2012; Mize, Pettit ve Brown, 1995; Parke, Simpkins, McDowell, Kim, Killian, Dennis, Flyr, Wilde ve Rah, 2004) incelenmesi önerilebilir. Daha da önemlisi kırsal ve şehir yaşamındaki anne-babaların kullandıkları disiplin yöntemlerinin anlam ve içerikleriyle ilgili derinlemesine çalışmalar gerçekleştirilebilir ve kültüre özgü ölçekler geliştirilebilir. Bu doğrultuda anne babalarla yapılacak odak grup çalışmaları bu alanda atılacak ilk adımlardan biri olabilir. Ayrıca anne babalara ve hatta büyük ebeveynlere yönelik olarak aile eğitimlerinin yaygınlaştırılması ve eğitimlerin içeriğinde anne baba disiplin uygulamalarının çocuğun duygusal, sosyal ve bilişsel gelişimine nasıl etki ettiğine ve disiplin uygulamaları sırasında çocukla nasıl bir iletişim kurulacağına yönelik teorik ve pratik bilgilerin yer alması yararlı olabilir.

6.1. Çalışma bulgularının kullanılabilirliği

Bu çalışma anne babalarının disiplin yöntemlerinin çocukların sosyal yeterliğine nasıl etki ettiğini anlamaları için katkıda bulunabilir ve bu kapsamda anne baba eğitimlerinde kullanılabilir.

7. Kaynakça

- Arkun, F. (2011). *Annelerin Okul-Öncesi Dönemdeki Çocuklarına Uyguladıkları Disiplin Yöntemleri: Çocuğun Mizacı ve Davranış Sorunları Arasındaki İlişkinin İncelenmesi*. Yüksek Lisans Tezi. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
- Arnold, D. S., O'Leary, S. G., Wolff, L. S., & Acker, M. M. (1993). The parenting scale: A measure of dysfunctional parenting in discipline situations. *Psychological Assessment*, 5, 137-144.
- Bates, J. E., & Pettit, G. S. (2007). *Temperament, parenting, and socialization*. In: Grusec J, Hastings P (Eds.). *Handbook of socialization*.(pp.153-177). New York: Guilford.
- Baumrind, D. (1967). Child care practices anteceding three patterns of preschool behavior. *Genetic Psychology Monographs*, 75(1), 43-88.
- Baumrind, D. (1971). Current Patterns of Parental Authority. *Developmental Psychology Monographs*, 4 (1, Part 2).
- Baumrind, D. (1991). The influence of parenting style on adolescent competence and substance use. *Journal of Early Adolescence*, 11(1), 59-95.
- Baumrind, D. (1978). Parental disciplinary patterns and social competence in children. *Youth and Society*, 9, 239-276.
- Bronson, M. B. (2000). *Self-regulation in early childhood. Nature and nurture*. New York: The Guilford Press.
- Burt, K.B., Obradovic J, Long J., & Masten, A. S. (2008). The interplay of social competence and psychopathology over 20 years: Testing transactional and cascade models. *Child Development*, 79(2):359-374.
- Büyüköztürk, Ş., Kılıç Çakmak, E. A., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş., ve Demirel, F. (2008). *Bilimsel Araştırma Yöntemleri*. Ankara: Pegem Yayıncılık.
- Canadian Pediatric Society. (2004). Effective discipline for children. *Pediatrics & Child Health*, 9(1), 37-41.
- Centre of Excellence for Early Childhood Development (2009). *Peer relations: supporting children to develop friendships*. <http://excellence-earlychildhood.ca>. adresinden erişilmiştir.
- Chen, X., Chang, L., He, Y., & Liu, H. (2005). The peer group as a context: mediating and moderating effects on the relations between maternal parenting and social and school adjustment in Chinese children. *Child Development*, 76, 417-434.
- Collett, B.R., Gimpel, G.A., Greenson, J.N., & Gunderson, T. (2001). The assessment of discipline styles among the parents of preschool and school-age children. *Journal of Psychopathology and Behavioral Assessment*, 23, 163-170.
- Çorapçı, F., Aksan, N., Arslan-Yalçın, D. & Yağmurlu, B. (2010). Okul öncesi dönemde duygusal, davranışsal ve sosyal uyum taraması: sosyal yetkinlik ve davranış değerlendirme-30 ölçeği. *Çocuk ve Gençlik Ruh Sağlığı Dergisi*, 17 (2), 63-74.
- DeKlyen, M., Speltz, M.L., & Greenberg, M. T. (1998). Fathering and early onset conduct problems: Positive and negative parenting, father-son attachment, and the marital context. *Clinical Child and Family Psychology Review*, 1, 1, 3-21.
- Darling, N., & Steinberg, L. (1993). Parenting style as context: An Integrative Model. *Psychological Bulletin*, 113, 3, 487-496.

Kılıç, Ş., Kumandaş, H., & Çalık Var, E. (2016). Anne baba disiplin yöntemlerinin okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal yetkinlik düzeyine etkisi. *International Journal of Human Sciences*, 13(1), 466-478. doi:[10.14687/ijhs.v13i1.3476](https://doi.org/10.14687/ijhs.v13i1.3476)

- Davidov, M., Grusec, J., & Wolfe, J. L. (2012). Mothers' knowledge of their children's evaluations of discipline: the role of type of discipline and misdeed, and parenting practices. *Merrill-Palmer Quarterly*, 314-340.
- Duncan, G. J., & Magnuson, K. A. (2003). Off with Hollingshead: Socioeconomic resources, parenting, and child development. In M. H. Bornstein & R. H. Bradley (Eds.), *Socioeconomic status, parenting, and child development* (pp. 83–106). Mahwah: Lawrence Erlbaum.
- Dishion, T. (1990). Peer context of troublesome behavior in children and adolescents. In P.E. Leone (Ed.), *Understanding troubled and troubling youth: A multidisciplinary perspective* (pp. 128–153). Beverly Hills, CA: Sage.
- Gaylord, N. K., Kitzmann, K. M., & Coleman, J. K. (2003). Parents' and children's perceptions of parental behavior: Associations with children's psychosocial adjustment in the classroom. *Parenting: Science and Practice*, 3(1), 23-47.
- Gershoff, E. T. (2002). Parental corporal punishment and associated child behaviors and experiences: A meta-analytic and theoretical review. *Psychological Bulletin*, 128, 539–579.
- Grusec, J. E., & Goodnow, J. J. (1994). Impact of parental discipline methods on the child's internalization of values: A reconceptualization of current points of view. *Developmental Psychology*, 30, 4-19.
- Grusec, J. E., Goodnow, J. J., & Kuczynski, L. (2000). New directions in analyses of parenting contributions to children's acquisition of values. *Child Development*, 7, 205–211.
- Göregenli, M. (1997). Individualistic-collectivistic tendencies in a Turkish sample. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 28 (6), 787–794.
- Hart, C., Ladd, G., & Bureson, B. (1990). Children's expectations of the outcomes of social strategies; Relations with sociometric status and maternal disciplinary styles. *Child Development*. 61.127-137.
- Hart, C., DeWolf, D., Wozniak, P., & Burts, D. (1992). Maternal and paternal disciplinary styles: Relations with preschoolers' playground behavioral orientations and peer status. *Child Development*. 63. 879-892.
- Harvey, E., Danforth, J. S., Ulaszek, W. R., & Eberhardt, T. L. (2001). Validity of the Parenting Scale for parents of children with attention-deficit/hyperactivity disorder. *Behaviour Research and Therapy*, 39, 731–743.
- Harvey, E., Stoessel, B., & Herbert, S. (2011). Psychopathology and parenting practices of parents of preschool children with behavior problems. *Parenting: Science and Practice*, 11, 239-263.
- Hulei, E., Zevenbergen, A. A., & Jacobs, S. C. (2006). Discipline behaviors of Chinese American and European American mothers. *Journal of Psychology*, 140(5), 459-475.
- Isley, S., O'Neil, R., Clatfelter, D., & Parke, R. D. (1999). Parent and child expressed affect and children's social acceptance and competence: Modeling direct and indirect pathways. *Developmental Psychology*, 35, 547-560.
- Irvine, A. B., Biglan, A., Smolkowski, K., & Ary, D. V. (1999). The value of the Parenting Scale for measuring the discipline practices of parents of middle school children. *Behavior Research and Therapy*, 37, 127–142.
- Kapçı, E. G., Tazeoğlu, S., ve Arkun, F. (2011). *Ana-babaların disiplin yaklaşımlarını değerlendiren bir ölçek uyarlama çalışması ve disiplin yaklaşımlarının değerlendirilmesi XI*. Ulusal Psikolojik Danışma ve Rehberlik Kongresi Psikolojik Danışmanlığın Rotası Yeniden, 3-5 Ekim 2011 İzmir.
- Kerns, K. A., Contreras, J. M., & Neal-Barnett, A. M. (2000). *Family and peers: Linking two social worlds*. Westport, CT: Praeger.
- Kremer, M. (2009). '...And then I shouted at him. I felt awful': Parents' diaries about family discipline. *Masters Paper Orthopedagogics, Faculty of Pedagogical Science*, University of Amsterdam.
- Kremer, M., Smith, A.B., & Lawrence, J.A. (2010). Family discipline incidents: An analysis of parental diaries. *Journal of Family Studies*, 16, 251-264.

Kılıç, Ş., Kumandaş, H., & Çalık Var, E. (2016). Anne baba disiplin yöntemlerinin okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal yetkinlik düzeyine etkisi. *International Journal of Human Sciences*, 13(1), 466-478. doi:[10.14687/ijhs.v13i1.3476](https://doi.org/10.14687/ijhs.v13i1.3476)

- Krevans, J., & Gibbs, J. C. (1996). Parents' use of inductive discipline: Relations to children's empathy and prosocial behavior. *Child Development*, 67, 3263-3277.
- La Frenier, P. J., & Dumas, J. E. (1996). Social Competence and Behavior Evaluation in Children Ages 3 to 6 Years: The Short Form (SCBE-30). *Psychological Assessment*, 8, 4, 369-377.
- Locke, L. M. & Prinz, R. J. (2002). Measurement of parental discipline and nurturance. *Clinical Psychology Review*, 22, 895-930.
- Mize, J., Pettit, G., & Brown, E. (1995). Mothers' supervision of their children's peer play: Relations with beliefs, perceptions, and knowledge. *Developmental Psychology*, 31(2), 311-321.
- Nacak, M., Yagmurlu, B., Dürgeç, E., & van de Vijver, F. (2011). Parenting in metropole and Anatolia samples: The role of residence and education in beliefs and behaviors. *Turkish Journal of Psychology*, 26, (67), 85-100.
- Palmerus, K., & Jutengren, G. (2004). Swedish parents' self-reported use of discipline in response to continued misconduct by their pre-school children. *Infant and Child Development*, 13(1), 79-90.
- Parke, R. D., Burks, V. M., Carson, J. L., Neville, B., & Boyum, L. A. (1994). Family-peer relationships: A tripartite model. In R. D. Parke & S. G. Kellam (Eds.), *Exploring family relationships with other social contexts* (pp. 115-145). Hillsdale, NJ: Erlbaum.
- Parke, R.D., Simpkins, S.D., McDowell, D.J., Kim, M., Killian, C., Dennis, J., Flyr, M.L., Wild, M., & Rah, Y. (2004). Relative contributions of families and peers to children's social development. In P.K. Smith & C.H. Hart (Eds.), *Blackwell Handbook of Childhood Social Development* (pp. 156-177). London: Blackwell.
- Parker, J. G., Rubin, K. H., Price, J., & DeRosier, M. E. (1995). Peer relationships, child development, and adjustment: A developmental psychopathology perspective. In D. Cicchetti & D. Cohen (Eds.), *Developmental Psychopathology: Vol. 2. Risk, disorder, and adaptation* (pp. 96-161). New York: Wiley.
- Parker, J.G, Rubin, K.H, Erath, S.A, Wojslawowicz, J.C, & Buskirk, A.A. (2006). Peer relationships, child development, and adjustment: A developmental psychopathology perspective. In Cicchetti D, Cohen, D.J. (Eds.), *Developmental Psychopathology*. 2 ed. Vol. 1. (pp.419-493). New York: Wiley.
- Patterson, G. R., Reid, J. R., & Dishion, T. J. (1992). *Antisocial boys*. Eugene, OR: Castalia.
- Pritchett, R., Kemp, J., Wilson, P., Minnis, H., Bryce, G., & Gillberg, C. (2011). Quick, simple measures of family relationships for use in clinical practice and research. A systematic review. *Family Practice*, 28(2), 172-187.
- Putallaz, M. (1987) Maternal behaviour and children's sociometric status, *Child Development*, 58(2), 324-340.
- Rhoades, K. A., & O'Leary, S. G. (2007). Factor structure and validity of the Parenting Scale. *Journal of Clinical Child and Adolescent Psychology*, 36, 137-146.
- Rose-Krasnor, L. (1997). The nature of social competence: A theoretical review. *Social Development*, 6, 111-135.
- Rose-Krasnor, Rubin, Booth, & Coplan (1996). The relation of maternal directiveness and child attachment security to social competence in preschoolers. *International Journal of Behavioral Development*, 19, 309-325.
- Rubin, K., Mills, R., & Rose-Krasnor, L. (1989). Maternal beliefs and children's competence. In B. Schneider, G. Attili, J. Nadel, and R. Weissberg (Eds.), *Social competence in developmental perspective* (pp. 313-331). Dordrecht, The Netherlands: Kluwer Academic.
- Rubin, K.H, & Rose-Krasnor L. (1992). Interpersonal problem-solving and social competence in children. In: Hasselt VBv, Hersen M., editors. *Handbook of social development: A lifespan perspective*. New York: Plenum.
- Sanders, M. R., Markie-Dadds, C., & Turner, K. M. T. (2001). Practitioner's manual for Standard Triple P. Milton, Australia: Triple P. *International Family Practice*, 2011; 28:172-187.

- Saunders, C., Jacobvitz, R., Burton, R., & Hazen, N. (2013). Maternal Empathy and Changes in Mothers' Permissiveness as Predictors of Toddlers' Early Social Competence with Peers: A Parenting Intervention Study. *Journal of Child Family Study*, 22,769–778.
- Shaw, D. S., & Bell, R. Q. (1993). Developmental theories of parental contributors to antisocial behavior. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 21, 493–518.
- Sheridan, S. M., Knoche, L.L., Edwards, C.P., Bovaird, J. A., & Kupzyk, K. A. (2010). Parent engagement and school readiness: Effects of the getting ready intervention on preschool children's social and emotional competencies. *Early Education and Development*, 21,125-156.
- Smith, A. B. (2005). Effective discipline and supporting change. In A.B. Smith, M. Gollop, N.J. Taylor, & K. Marshall (eds.) (2005). *The Discipline and Guidance of Children: Messages from Research*. Wellington: Office of the Children's Commissioner and Children's Issues Centre (pp. 131-143).
- Smith, A. B. (2004). How do Infants and Toddlers Learn the Rules? Family Discipline and Young Children. *International Journal of Early Childhood*, 36 (2), 27-41.
- Smith, C. O. (2006). Marital disruption, parent-child relationships and behavioural problems in children. *Journal of Marriage and Family*, 48, 295-307.
- Sunar, D., & Fisek, G. (2005). Contemporary Turkish families. In U. Gielen & J. Roopnarine (Eds.), *Families in global perspectives* (pp. 169–183). Boston: Allyn & Bacon/Pearson.
- Snyder, J. (2002). Reinforcement and coercion mechanisms in the development of antisocial behavior: Peer relationships. In J. B. Reid, G. R. Patterson, & J. Snyder (Eds.), *Antisocial behavior in children and adolescents: A developmental analysis and model for intervention* (pp. 101–122). Washington, DC: American Psychological Association.
- Tahiroğlu Ay, Bahalı K, Avcı A, Seydaoğlu G, ve Uzel M. (2009). The Relationship Between Discipline Methods, Demographic Data and Behavioral Problems. *Türk J Child Adolesc Ment Health*, 16 (2), 67-81.
- Tazeoğlu, S. (2011). *Çocukların Benlik Algıları, Davranış Sorunları ve Ana-Babaların Kullandıkları Disiplin Yöntemleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi*. Yüksek Lisans Tezi. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
- Tidmarsh, L. (2000). If I shouldn't spank, what should I do? Behavioural techniques for disciplining children. *Canadian Family Physician*.46,1119-1123.
- Webster-Stratton, S.C., & Taylor, T. (2001). Nipping early risk factors in the bud: preventing substance abuse, delinquency, and violence in adolescence through interventions targeted at young children (0–8 Years). *Prevention Science*, 2(3):165–192.
- White, J. M., & Klein, D. M. (2002). *Family Theories*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications.
- Wissow, L. S. (2002). Child Discipline in the First Three Years of Life. In N. Halfon, K. T. McLearn ve M. A. Schuster (Eds.), *Child Rearing in America: Challenges Facing Parents with Young Children*, (pp.146-177). New York: Cambridge.
- Zevenbergen, A. A., & Hu, L. (2002). Cross-cultural variability in maternal discipline behaviors. *North Dakota Journal of Human Services*, 4, 20–26.

Extended English Abstract

According to systems perspective which explains family systems, it is known that parenthood affects all of the family functions and development of all individuals within family (Patterson, Reid & Dishion, 1992; Shaw & Bell, 1993). According to family system theory, system is something greater than the sum of individuals in it; thus, no individual or no relationship acts by itself. Functioning of the system and behaviors of system members is affected from rules and

patterns. This situation makes sense especially for small children because quality of relationship with parents influence social and emotional development of children (White & Klein, 2002). The long-term effect of discipline, which is an important part of family functions, on the psychological well-being of child is underlined. It is stressed that the meaning of the word “discipline” which is paired with concepts “punishment” or “control” is “education” and “instruction” and also verbal and non-verbal discipline methods of adults have a positive impact on shaping of ideas of children, encouraging self-organizing skills and supporting identity development (Canadian Pediatric Society, 2004). Wissow (2002) states that discipline guides children in learning appropriate behavior and values of society and helps children in discriminating borders of acceptable and unacceptable behaviors, differentating what is correct or incorrect and forming communication with the outer world. Social competence which is defined as capacity of children to form social relationships with family members and peers (Sheridan, Knoche, Edwards, Bovaird, & Kupzyk, 2010) or ability of children to access personal goals protecting positive relationships with others in different situations in time in thier social interactions (Rubin & Rose-Krasnor, 1992) is affected by family functions and socialization of children by parents (Parke, Burks, Carson, Neville, & Boyum, 1994; Synder, 2002). For many researchers, development of successful peer relations in children is associated with social competence (Rose-Krasnor, 1997; Rose-Krasnor, Rubin, Booth, & Coplan, 1996) and it is stated that children’s being able to form healthy relationships with peers is not only lifesaving for loneliness and social isolation, but also necessary for a successful adaptation in adulthood (Parker, Rubin, Price & DoRosier, 1995). Under the light of this information, in this study, it is aimed to determine effect of parental discipline methods on children’s social competency level. In this study, mothers were included because they are still important socialization figures although in the preschool period children’s peer relationships increase (Bronson, 2000) and fathers were included because their contribution to development of children is impressed and their effect on subjects related to children like gaining independence, competition, rivalry, game playing and communication with peers (DeKlyen, Speltz, & Greenberg, 1998).

Correlational research model among relational scanning models was used in th study. Correlational research pattern is a research pattern used to understand relationships between two variables, types of relationships, to which degree relationship types exist and to obtain clues about cause-result (Büyüköztürk, Kılıç Çakmak, Akgün, Karadeniz, & Demirel, 2008). The parental discipline scale used in this study is developped by Arnold, O’leary, Wolff, & Acker (1993) and adapted to Turkish by Kapçı, Arkun and Tazeoğlu (2011). It reveals which discipline methods parents have a tendency to use in which situations. Scale consists of laxness, over reactivity and verbosity sub-scales. “Social Competence Scale and Behavior Assessment Scale” which is used for assessing social competence of children were developped by Okul La Freniere and Dumas (1996) and translated into Turkish by Çorapçı, Aksan, Arslan-Yalçın and Yağmurlu (2010). Scale consists of three sub-scales as social competence, anger-agressiveness, anxiety-introvertedness. In this study, social competence sub-scale of the scale was used. Information about parents’ education and occupation, family income was obtained through family information form developped by the researchers. In the analysis of data, multiple regression analysis was used. When results of analysis are reviewed, it was found that laxness and verbosity methods of parents were meaningful predictors of social competence level of children. In addition, laxness discipline method affects social competence negatively while verbosity method affects it positively.

Baumrind’s (1967) democratical, permissive and authoriterian parenting styles which were conceptualized by dimensions of warmth and control were effective on many fields related to child development. Arnold et al., (1993) stressed that while forming dimensions of parental discipline scale, they have similar aspects with Baumrind’s (1978) permissive and authoriterian parenting styles. As a result of this study, it was found that laxness discipline method used by parents has a negative effect on social competence of children. This finding is similar to findings in literature

which show that children of mothers using permissive and power-focused discipline method experience more conflict and preferred less by peers (Dishion, 1990; Hart, Led, & Burlison, 1990; Hart, DeWolf, Wozniak, & Burts, 1992). It is underlined in Baumrind's (1991) studies that negligent, permissive or inconsistent behaviors of parents about rules have a negative impact on social competence of children. Saunders, Jacobwitz, Burton and Hazen (2013), gained a decrease in permissive behaviors of parents and obtained an increase in social competency in peer relations of children with an intervention program organized for permissive parents of children of small-age group. Findings of this study supports information obtained from literature and show that laxness discipline methods affect social competence which represents cooperation when the children are together with peers and seeking solutions to disagreements negatively.

Arnold et al., (1993) stated that laxness and over reactivity discipline methods have similarities with parenting styles; however there is no parallelism with verbosity and parenting styles. In addition, it is stressed that even though length and recurrency of parents' verbal reactions are ineffective against children's unapproved behaviors, this discipline method is based mainly on talking to child. In the light of this information, in this study, positive affect of verbosity method that parents use on social competence of children could be evaluated as a striking finding and it can be said that as a result of grounding verbosity with verbal communication, increase communication ability of the child and affect positively the social competence of the child. In addition, Arnold et al., (1993) stated that in verbosity method, conversation with children even though it is ineffective-makes children gain self-confidence skills. In this respect, in this study, it is thought that verbosity may have influenced social competence related to gaining self-confidence. Zevenbergen & Hu (2002), in the monitoring phase of their study, argued that parenting strategies and discipline methods that Chinese mothers use could be affected by cultural beliefs and can be related to child rearing attitudes, in addition, verbosity could have different meanings in different cultures.

In this study, negative effect of laxness discipline method parents use on children's social competence, positive effect of verbosity on social competence and finding no relationship between over reactivity and social competence could be explained by the expressions that discipline methods used by parents do not give the same results on different children usually and they are not normative in all cultures (Bates & Pettit, 2007). Additionally, the necessity to held mostly used discipline methods among discipline methods called "good" or "bad" or effective-functional or "ineffective-disfunctional" within the context the behavior of the child takes place is stressed (e.g., Chao, 2001; Darling & Steinberg, 1993; Grusec, Goodnow & Kuczynski, 2000). Parents' knowledge about how the child perceive different discipline methods and in what way they react to it is emphasised also (Davidov, Gruses, & Wolfe, 2012). In future studies about discipline methods and emotional and social competencies of children, it can be advised to investigate many possible factors affecting discipline methods of parents just as nature of discipline, personality and social characteristics of parents (depressive personality characteristics, parents' pleasure and happiness of friendship relations), personality characteristics of children (eg. understanding emotions and expressing emotions), beliefs of parents related to discipline (Davidov, Grusec & Wolfe, 2012; Mize, Pettit, & Brown, 1995; Parke, Simpkins, McDowell, Kim, Killian, Dennis, Flyr, Wilde, & Rah, 2004). More importantly, studies related to meaning and contents of rural and urban parents' discipline methods can be held thoroughly and culture-specific scales can be developed.